

Nogle af udvalgets spørgsmål til socialministeren og dennes svar herpå

Spørgsmålene og socialministerens svar herpå er optrykt efter ønske fra S.

Spørgsmål 5:

Ministeren bedes, i forlængelse af svaret på L 82 spørgsmål 4, uddybe i forhold til de kritikpunkter i Institut for Menneskerettigheds rapport om manglende medbestemmelse på valg af bolig efter Servicelovens § 92, fravær af lejerrettigheder i en § 92-bolig og pligt til for beboere med førtidspension fra før 1. januar 2003 at betale serviceydelse, samt det forhold, at det er vilkårligt om man får sit boligbehov dækket under den ene frem for den anden lov. I hvilket omfang ser ministeren, at disse forskelle kan medføre diskrimination?

Spørgsmål 7:

Vil ministeren være med til at arbejde hen imod medbestemmelse på valg af bolig oprettet efter §-92? Ministeren bedes i den forbindelse uddybe det tilsagn om at forbedre rettighederne for denne gruppe personer, som ministeren gav under samrådet den 24. januar 2006, jf. SOU – samrådsspørgsmål C.

Svar på spørgsmål 5 og 7:

Medbestemmelse

Når en kommune eller et amt som myndighed visiterer en borger til et tilbud efter serviceloven, er det myndigheden, der er ansvarlig for, at borgeren får det rette tilbud. Myndigheden skal ifølge retssikkerhedsloven inddrage borgeren og sørge for, at sagsbehandlingen tilrettelægges, så den giver borgeren mulighed for at medvirke ved behandlingen af sagen. De regler, som regeringen foreslår indført i den nye servicelov med L 82, vil understrege dette.

Når der indføres krav om, at kommunens afgørelse i sagen skal indeholde en beskrivelse af den konkrete indsats og formålet med indsatsen, bliver det tydeliggjort, at valget af indsats skal indgå i sagsbehandlingen, således at borgerens mulighed for at få indflydelse på valg af boform bliver styrket. Borgeren får således mulighed for

at få indflydelse på de hensyn, som indgår i sagsbehandlingen, herunder hensynet til den rigtige metode og hensynet til borgerens tilknytning til lokalområdet. De nye regler vil også indebære, at borgeren kan klage over kommunens afgørelse om den konkrete indsats. Borgerne får således samme adgang til at klage over de konkrete servicetilbud uanset boform, selv om afgørelserne om servicetilbud kan være opdelt i flere forskellige enkeltstående afgørelser til borgere, som flytter til en ny bolig.

Lovforslaget vil således betyde, at borgerne får den fornødne indflydelse på valget af § 92-boform, da lovforslaget vil føre til åbenhed om kommunens overvejelser forud for valget af en § 92-boform. Borgerne kan i den forbindelse udnytte alle de partsbeføjelser, som findes i forvaltningsloven. Jeg er selvfølgelig enig i, at borgerne selv skal kunne vælge, hvor de vil bo. Regeringen tog da også initiativet til en lovændring pr. 1. juli 2002, der gav borgere, der er visiteret til bl.a. § 92-botilbud og plejeboliger, mulighed for at vælge boform indenfor og på tværs af (amts)kommunegrænser.

Det rette match mellem almene ældreboliger og servicelovens botilbud

De gældende regler sikrer i sig selv borgeren medbestemmelse. Jeg vil dog ikke afvise, at nogle borgere kan opleve, at valgmulighederne og dermed medbestemmelsen er begrænsede. Men udviklingen går den rette vej, fordi tilvæksten af boformer på området i disse år sker på det almene område, jf. Amtrådsforeningens oplysninger om, at amternes hidtidige og aktuelle ud- og ombygningsplaner på området indikerer, at op mod ¾ af sektoren (¾ af 11.- 12.000 boliger) inden for en ganske kort årrække vil være almene ældreboliger. Andelen forudsætter dog, at kommunerne i forbindelse med overtagelsen af amtslige institutioner viderefører amternes ud- og ombygningsplaner på området. Udviklingsplaner indgår i rammeaftalen.

I takt med at der kommer flere udlejningsboliger på området, vil det være nemmere for kom-